

Ηλίας - Αριθμός Οκτώ

Ιεριχώ

Jeff Pippenger

2023-10-09

Στην αρχή του αρχαίου κυριολεκτικού Ισραήλ, καθώς και στην αρχή του σύγχρονου πνευματικού Ισραήλ, κατά τη διάβαση της Ερυθράς Θαλάσσης και έπειτα κατά τη μεγάλη απογοήτευση, άρχισε μια σειρά προοδευτικών δοκιμασιών που τελικώς κατέληξαν στην τελική δοκιμασία. Η αποτυχία σε εκείνη την τελευταία δοκιμασία, στο βιβλίο των Αριθμών και στη Μιλλεριτική ιστορία, σηματοδοτεί την αρχή μιας περιπλάνησης στην έρημο.

«Επί σαράντα έτη η απιστία, ο γογγυσμός και η ανταρσία απέκλεισαν τον αρχαίο Ισραήλ από τη γη Χαναάν. Οι ίδιες αμαρτίες έχουν καθυστερήσει την είσοδο του σύγχρονου Ισραήλ στην επουράνια Χαναάν. Σε καμία από τις δύο περιπτώσεις δεν έφταιξαν οι υποσχέσεις του Θεού. Είναι η απιστία, η κοσμικότητα, η έλλειψη αφιερώσεως και η διχόνοια μεταξύ του λαού του Κυρίου που ομολογεί ότι είναι δικός Του, που μας έχουν κρατήσει επί τόσα χρόνια σε αυτόν τον κόσμο της αμαρτίας και της θλίψεως.»

«Ίσως χρειαστεί να παραμείνουμε εδώ, στον κόσμο αυτόν, εξαιτίας της απείθειας, για πολλά ακόμη χρόνια, όπως και τα τέκνα του Ισραήλ· αλλά, χάριν του Χριστού, ο λαός Του δεν πρέπει να προσθέτει αμαρτία επί αμαρτία, αποδίδοντας στον Θεό τη συνέπεια της δικής του εσφαλμένης πορείας ενεργείας.» Evangelism, 696.

Στο τέλος της ιστορίας του αρχαίου Ισραήλ, όπως και στην αρχή, υπήρξε μια προοδευτική διαδικασία δοκιμασίας, η οποία κατέληξε όταν ο αρχαίος, κυριολεκτικός Ισραήλ οδηγήθηκε σε αιχμαλωσία στη Βαβυλώνα. Στο τέλος του σύγχρονου πνευματικού Ισραήλ, και αυτοί επίσης θα αντιμετωπίσουν μια προοδευτική διαδικασία δοκιμασίας. Η διαδικασία αυτή ολοκληρώνεται όταν οι Λαοδικειανοί Αντβεντιστές ανατρέπονται κατά τον νόμο της Κυριακής. Όπως συνέβη με τον αρχαίο Ισραήλ, έτσι και ο σύγχρονος Ισραήλ θα οδηγηθεί σε αιχμαλωσία από την πνευματική Βαβυλώνα.

Το μιλλεριτικό κίνημα, το οποίο άρχισε προφητικώς το 1798 και έληξε επισήμως το 1863, αποτελεί τύπο του κινήματος των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, το οποίο άρχισε το 1989 και λήγει με το κλείσιμο της ανθρώπινης δοκιμασίας και τη Δευτέρα Παρουσία του Χριστού. Μεταξύ του τέλους του μιλλεριτικού κινήματος και της έλευσης του ισχυρού κινήματος του τρίτου αγγέλου, βρίσκεται η ιστορία της νομίμως καταχωρισμένης Λαοδικειακής Εκκλησίας των Αντβεντιστών της Εβδόμης Ημέρας.

«Μια απόσταση μόνον ένδεκα ημερών πορείας χώριζε το Σινά από την Κάδης, στα σύνορα της Χαναάν· και με την προοπτική να εισέλθουν συντόμως στην αγαθή γη, τα στρατεύματα του Ισραήλ ξανάρχισαν την πορεία τους, όταν η νεφέλη έδωσε επιτέλους το σύνθημα για συνέχιση της πορείας. Ο Ιεχωβά είχε επιτελέσει θαυμάσια έργα φέρνοντάς τους έξω από την Αίγυπτο, και ποιες ευλογίες δεν μπορούσαν τώρα να αναμένουν, αφού είχαν επισήμως συνάψει διαθήκη

να Τον δεχθούν ως Κυρίαρχό τους, και είχαν αναγνωρισθεί ως ο εκλεκτός λαός του Υψίστου;» Πατριάρχες και Προφήτες, 376.

Το σύντομο ταξίδι τους κατέληξε να διαρκέσει σαράντα έτη, εξαιτίας της απιστίας και της ανυπακοής τους. Εάν είχαν εκδηλώσει πίστη βασισμένη στη μεγάλη απελευθέρωσή τους από τη δουλεία, θα είχαν σύντομα διαβεί τον ποταμό Ιορδάνη και θα είχαν εισέλθει στη Γη της Επαγγελίας. Το πρώτο τους εμπόδιο κατόπιν θα ήταν το ίδιο εμπόδιο με το οποίο ασχολήθηκε αργότερα ο Ιησούς του Ναυή. Ύστερα από σαράντα έτη, ο κατά γράμμα Ισραήλ εξήλθε από την έρημο προς τη Γη της Επαγγελίας, και η Ιεριχώ υπήρξε το πρώτο τους βήμα· και αυτή στέκεται ως σύμβολο της δύναμης του Θεού προς σωτηρία για καθέναν που πιστεύει. Η Ιεριχώ είναι επίσης το σύμβολο του έργου το οποίο το κίνημα των Μιλλεριτών επρόκειτο να αντιμετωπίσει το 1863, αλλά αυτοί υποχώρησαν στην έρημο. Ο συμβολισμός του Ηλία συνδέεται άμεσα με τον συμβολισμό της Ιεριχώ, και είναι διαφωτιστικό να εξετάσουμε την ιστορική σχέση του Ηλία με την Ιεριχώ.

Και τα λοιπά έργα του Αμβρί, τα οποία έπραξε, και η δύναμή του την οποία επέδειξε, δεν είναι άραγε γραμμένα στο βιβλίο των χρονικών των βασιλέων του Ισραήλ; Και ο Αμβρί εκοιμήθη μετά των πατέρων αυτού και ετάφη στη Σαμάρεια· και εβασίλευσε αντ' αυτού ο Αχαάβ, ο υιός αυτού. Και κατά το τριακοστό όγδοο έτος του Ασά, βασιλέως του Ιούδα, ήρχισε να βασιλεύει επί του Ισραήλ ο Αχαάβ, ο υιός του Αμβρί· και ο Αχαάβ, ο υιός του Αμβρί, εβασίλευσε επί του Ισραήλ στη Σαμάρεια είκοσι δύο έτη. Και ο Αχαάβ, ο υιός του Αμβρί, έπραξε πονηρά ενώπιον του Κυρίου περισσότερο από όλους όσοι ήσαν πριν από αυτόν. Και συνέβη, ως να ήταν μικρό πράγμα δι' αυτόν το να περιπατεί στις αμαρτίες του Ιεροβοάμ, υιού του Ναβάτ, ώστε έλαβε ως σύζυγο την Ιεζάβελ, θυγατέρα του Εθθαάλ, βασιλέως των Σιδωνίων, και υπήγε και εδούλευσε τον Βάαλ και τον προσεκύνησε. Και ανήγειρε θυσιαστήριο στον Βάαλ, στον οίκο του Βάαλ, τον οποίον είχε οικοδομήσει στη Σαμάρεια. Και ο Αχαάβ έκαμε άλσος· και ο Αχαάβ έπραξε περισσότερα για να παροργίσει τον Κύριο, τον Θεό του Ισραήλ, παρά όλοι οι βασιλείς του Ισραήλ που ήσαν πριν από αυτόν. Στις ημέρες του ο Χιήλ ο Βαιθηλίτης οικοδόμησε την Ιεριχώ· έθεσε τα θεμέλιά της με τον Αβιράμ τον πρωτότοκό του και έστησε τις πύλες της με τον Σεγουβ, τον νεότερο υιό του, σύμφωνα με τον λόγο του Κυρίου, τον οποίον ελάλησε διά του Ιησού, υιού του Ναυή. Και ο Ηλίας ο Θεσβίτης, από τους κατοίκους της Γαλααδ, είπε προς τον Αχαάβ· Ζει Κύριος ο Θεός του Ισραήλ, ενώπιον του οποίου παρίσταμαι, δεν θα υπάρξει τα έτη αυτά ούτε δρόσος ούτε βροχή, παρά μόνον κατά τον λόγο μου. 1 Βασιλέων 16:27–17:1.

Η αναμέτρηση που είχε ο Ηλίας με τους θεούς του Αχαάβ και της Ιεζάβελ στο Όρος Κάρμηλος ήταν απάντηση στην αποστασία του έβδομου βασιλιά του βόρειου βασιλείου του Ισραήλ, ο οποίος «έπραξε περισσότερα για να παροργίσει τον Κύριο, τον Θεό του Ισραήλ, παρά όλοι οι βασιλείς του Ισραήλ που ήταν πριν από αυτόν». Η λέξη «παροργίσει» στο χωρίο αυτό αποτελεί αναφορά στην «ημέρα του παροργισμού», η οποία αντιπροσωπευόταν από τη δέκατη δοκιμασία στο Αριθμοί δεκατέσσερα. Ο παροργισμός του Θεού από τον Αχαάβ αντιπροσώπευε την τελευταία από δέκα δοκιμασίες, η οποία προκλήθηκε από την κακή αναφορά των δέκα κατασκόπων στο Αριθμοί δεκατέσσερα. Επομένως, αντιπροσωπεύει την τελευταία δοκιμασία για το κίνημα των Μιλλεριτών και την τελευταία δοκιμασία για τους εκατόν σαράντα τέσσερις χιλιάδες.

Διό, καθώς λέγει το Άγιον Πνεύμα, «Σήμερα, εάν ακούσητε τὴν φωνὴν αὐτοῦ, μὴ σκληρύνητε τὰς καρδίας ὑμῶν, καθὼς ἐν τῷ παραπικρασμῷ, κατὰ τὴν ἡμέραν τοῦ πειρασμοῦ ἐν τῇ ἐρήμῳ». Εβραίουσ 3:7, 8.

Κατὰ τὴν προφητικὴ «ἡμέρα τοῦ παροξυσμοῦ» που αντιπροσωπεύεται ἀπὸ τὸν Αχαάβ, ὁ προφήτης Ηλίας προσευχήθηκε ὥστε, ἀν ἦταν ἀναγκαῖο, ὁ Θεὸς νὰ ἐπιφέρει κρίσεις ἐπὶ τοῦ Ἰσραὴλ, γιὰ νὰ μετανοήσῃ ὁ λαὸς Του ἀπὸ τὶς ἀμαρτίες στὶς ὁποῖες συμμετείχε.

Ὁ λαὸς τοῦ Ἰσραὴλ εἶχε βαθμηδὸν χάσει τὸν φόβο καὶ τὴν εὐλάβειά του πρὸς τὸν Θεό, ὥσπου ὁ λόγος Του διὰ τοῦ Ἰησοῦ τοῦ Ναυὴ δὲν εἶχε πλέον καμία βαρύτητα γι' αὐτοὺς. «Ἐν ταῖς ἡμέραις αὐτοῦ [τοῦ Αχαάβ] ὠκοδόμησε Χιὴλ ὁ Βαιθηλίτης τὴν Ἱεριχώ· ἐθεμελίωσεν αὐτὴν ἐν τῷ Αβιράμ τῷ πρωτοτόκῳ αὐτοῦ, καὶ ἔστησε τὰς πύλας αὐτῆς ἐν τῷ νεωτάτῳ ἰὼ αὐτοῦ Σεγούβ, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, τὸν ὁποῖον ἐλάλησε διὰ Ἰησοῦ υἱοῦ τοῦ Ναυὴ.»

«Ἐνὼ ὁ Ἰσραὴλ ἀποστατοῦσε, ὁ Ηλίας παρέμενε πιστὸς καὶ ἀληθινὸς προφήτης τοῦ Θεοῦ. Ἡ πιστὴ του ψυχὴ ἦταν βαθύτατα θλιμμένη, καθὼς ἐβλέπε ὅτι ἡ ἀπιστία καὶ ἡ ἀθεσία ἀπομάκρυναν ταχέως τοὺς υἱοὺς τοῦ Ἰσραὴλ ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ προσευχόταν νὰ σώσῃ ὁ Θεὸς τὸν λαὸ Του. Ἰκέτευε νὰ μὴ ἀπορρίψῃ ὀλοσχερῶς ὁ Κύριος τὸν ἀμαρτάνοντα λαὸ Του, ἀλλὰ, διὰ κρίσεων, εἴαν ἦταν ἀναγκαῖο, νὰ τὸν ἀφυπνίσῃ σὲ μετάνοια καὶ νὰ μὴ ἐπιτρέψῃ νὰ φθάσῃ σὲ ἀκόμη μεγαλύτερα μέτρα ἀμαρτίας καὶ ἔτσι νὰ τὸν προκαλέσῃ νὰ τὸν καταστρέψῃ ὡς ἔθνος.»

«Τὸ μῆνυμα τοῦ Κυρίου ἦλθε πρὸς τὸν Ηλία νὰ μεταβῆ πρὸς τὸν Αχαάβ με τὶς καταγγελίες τῶν κρίσεων Του ἐξαιτίας τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ Ἰσραὴλ. Ὁ Ηλίας ταξίδεψε ἡμέρα καὶ νύχτα, ἕως ὅτου ἐφθάσε στὸ ἀνάκτορο τοῦ Αχαάβ. Δὲν ζήτησε ἀδεία εἰσόδου, οὔτε περίμενε νὰ ἀναγγελθεῖ ἐπισήμως. Ἐντελῶς ἀπροσδόκητα γιὰ τὸν Αχαάβ, ὁ Ηλίας στέκεται ἐνώπιον τοῦ ἀτάπηκτου βασιλέως τῆς Σαμάρειας με τὰ τραχιὰ ἐνδύματα που συνήθως φοροῦσαν οἱ προφῆτες. Δὲν προβάλλει καμία ἀπολογία γιὰ τὴν αἰφνίδια, χωρὶς πρόσκληση, ἐμφάνισή του· ἀλλὰ, υψώνοντας τὰ χέρια του πρὸς τὸν οὐρανὸ, βεβαιώνει με ἐπισημότητα διὰ τοῦ ζώντος Θεοῦ, ὁ ὁποῖος ἔκαμε τοὺς οὐρανοὺς καὶ τὴ γῆ, τὶς κρίσεις που ἐπρόκειτο νὰ ἔλθουν ἐπὶ τὸν Ἰσραὴλ: “Δὲν θὰ υπάρξῃ δροσιὰ οὔτε βροχὴ αὐτὰ τὰ ἔτη, παρά μόνον σύμφωνα με τὸν λόγόν μου.”»

«Αὐτὴ ἡ συγκλονιστικὴ καταγγελία τῶν κρίσεων τοῦ Θεοῦ ἐξαιτίας τῶν ἀμαρτιῶν τοῦ Ἰσραὴλ ἔπεσε ὡς κεραυνὸς ἐπάνω στὸν ἀποστάτη βασιλιά. Ἐμοιαζε νὰ ἔχει παραλύσει ἀπὸ ἐκπληξὴ καὶ τρόμον· καὶ προτοῦ μπορέσει νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ἀτάπηξή του, ὁ Ηλίας, χωρὶς νὰ περιμένῃ νὰ δεῖ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ μηνύματός του, ἐξαφανίστηκε τόσο ξαφνικὰ ὅσο εἶχε ἔλθῃ. Τὸ ἔργο του ἦταν νὰ ἐκφέρει τὸν λόγο τῆς συμφορᾶς ἀπὸ τοῦ Θεοῦ, καὶ ἀμέσως ἀποσύρθηκε. Ὁ λόγος του εἶχε κλείσει τὰ θησαυροφυλάκια τοῦ οὐρανοῦ, καὶ ὁ λόγος του ἦταν τὸ μόνον κλειδί που μποροῦσε νὰ τὰ ἀνοίξῃ πάλι.» Testimonies, τόμος 3, σ. 273.

Ὁ Ἰσραὴλ εἶχε λησμονήσει ὅτι ὁ Ἰησοῦς τοῦ Ναυὴ τοὺς εἶχε αὐστηρὰ προστάξῃ νὰ μὴ συναναστρέφονται με τὰ εἰδωλολατρικὰ ἔθνη καὶ νὰ μὴ ἀνοικοδομήσουν ποτέ τὴν Ἱεριχώ. Μολονότι ἡ μάχη τῆς Ἱεριχώ υπῆρξε μιὰ φοβερὴ ἐπίδειξη τῆς δυνάμεως τοῦ Θεοῦ καὶ σύμβολο τῆς ἐπαγγελίας τοῦ Θεοῦ νὰ ὀδηγήσῃ τὸν λαὸ Του στὴ Γῆ τῆς Ἐπαγγελίας, υπῆρχε ἐπίσης σὲ σχέση με τὴν Ἱεριχώ μιὰ ἀμαρτία, μιὰ κατάρρα καὶ μιὰ λύτρωση. Ἡ «ἀμαρτία» ἦταν ἐκείνη τοῦ Αχάν, ὁ

οποίος επεθύμησε τον πλούτο και την επιρροή της Ιεριχώ· η «κατάρα» βρισκόταν επάνω σε κάθε άνθρωπο που θα ανοικοδομούσε την Ιεριχώ· και η πόρνη Ραάβ αντιπροσώπευε τη «λύτρωση». Ο Αχάν επεθύμησε την ωραία βαβυλωνιακή στολή. Νόμιζε ότι μπορούσε να αποκρύψει την αμαρτία του, καθώς ο Αδάμ και η Εύα επεδίωξαν να αποκρύψουν τη δική τους αμαρτία με ένδυμα από φύλλα συκής. Ο Αχάν επεθύμησε την ευημερία που αντιπροσώπευε η Ιεριχώ, και επιθυμούσε να συνδεθεί με τη Βαβυλώνα.

Η Ιεριχώ προβάλλεται ως σύμβολο του έργου της μεταφοράς του αγγέλματος του τρίτου αγγέλου στον κόσμο, αλλά περιέχει και μια προειδοποίηση σχετικά με την αμαρτία του να αγαπά και να εμπιστεύεται κανείς τον κόσμο. Το σύμβολο της Ιεριχούς περιέχει επίσης μια κατάρα εναντίον της ανοικοδόμησης της Ιεριχούς, και η Ραάβ αντιπροσωπεύει εκείνους που βρίσκονται ακόμη στη Βαβυλώνα και εξέρχονται όταν διακηρύσσεται η δυνατή κραυγή του τρίτου αγγέλου.

Η πιστή ψυχή του Ηλία καταθλίβονταν. Η αγανάκτησή του διεγέρθηκε, και εξήλωσε υπέρ της δόξας του Θεού. Είδε ότι ο Ισραήλ είχε βυθιστεί σε φοβερή αποστασία. Και όταν έφερε στον νου του τα μεγάλα πράγματα που ο Θεός είχε επιτελέσει γι' αυτούς, κυριεύθηκε από θλίψη και έκπληξη. Αλλά όλα αυτά είχαν λησμονηθεί από την πλειονότητα του λαού. Προσήλθε ενώπιον του Κυρίου και, με την ψυχή του συντετριμμένη από αγωνία, ικέτευσε να σώσει τον λαό Του, έστω και διά κρίσεων. Παρακάλεσε τον Θεό να στερήσει από τον αγάριστο λαό Του τη δρόσο και τη βροχή, τους θησαυρούς του ουρανού, ώστε ο αποστάτης Ισραήλ να αποβλέψει ματαιώς στους θεούς του, στα είδωλά του από χρυσό, ξύλο και λίθο, στον ήλιο, στη σελήνη και στα άστρα, για να ποτίσουν και να πλουτίσουν τη γη και να την κάνουν να καρποφορήσει αφθόνως. Ο Κύριος είπε στον Ηλία ότι είχε ακούσει την προσευχή του και ότι θα στερούσε από τον λαό Του τη δρόσο και τη βροχή, έως ότου επιστρέψουν προς Αυτόν με μετάνοια.

«Ο Θεός είχε φυλάξει ιδιαιτέρως τον λαό Του από την ανάμιξη με τα ειδωλολατρικά έθνη που τον περιέβαλλαν, μήπως οι καρδιές τους εξαπατηθούν από τα ελκυστικά άλση και ιερά, τους ναούς και τους βωμούς, που ήταν διαρρυθμισμένα με τον πιο δαπανηρό και δελεαστικό τρόπο, ώστε να διαστρέψουν τις αισθήσεις και έτσι ο Θεός να εκτοπιστεί από τη διάνοια του λαού.».

«Η πόλη της Ιεριχούς ήταν αφιερωμένη στην πλέον αγαλίνωτη ειδωλολατρία. Οι κάτοικοι ήταν πολύ πλούσιοι, αλλά όλον τον πλούτο που ο Θεός τους είχε δώσει τον θεωρούσαν δώρο των θεών τους. Είχαν χρυσό και άργυρο σε αφθονία· αλλά, όπως οι άνθρωποι πριν από τον Κατακλυσμό, ήταν διεφθαρμένοι και βλάσφημοι, και με τα πονηρά έργα τους προσέβαλλαν και προκαλούσαν τον Θεό του ουρανού. Οι κρίσεις του Θεού εξηγέρθησαν εναντίον της Ιεριχούς. Ήταν οχυρό. Αλλά ο Ίδιος ο Αρχηγός της στρατιάς του Κυρίου ήλθε από τον ουρανό για να οδηγήσει τα στρατεύματα του ουρανού σε επίθεση εναντίον της πόλεως. Άγγελοι του Θεού άρπαξαν τα ογκώδη τείχη και τα κατέβαλαν στο έδαφος. Ο Θεός είχε πει ότι η πόλη της Ιεριχούς έπρεπε να είναι αναθεματισμένη και ότι όλοι έπρεπε να αφανισθούν, εκτός από τη Ραάβ και τον οίκο της. Αυτοί έπρεπε να σωθούν εξαιτίας της εύνοιας που έδειξε η Ραάβ στους αγγελιοφόρους του Κυρίου. Ο λόγος του Κυρίου προς τον λαό ήταν: «Και σεις, με κάθε τρόπο φυλαχθείτε από το ανάθεμα, μήπως κάνετε τον εαυτό σας αναθεματισμένο, όταν λάβετε από το ανάθεμα, και καταστήσετε το στρατόπεδο του Ισραήλ ανάθεμα και το φέρετε σε ταραχή». «Και ο Ιησούς τούς όρκισε κατά τον καιρό εκείνο, λέγοντας, Επικατάρατος ενώπιον του Κυρίου ο άνθρωπος εκείνος που θα εγερθεί και θα οικοδομήσει αυτήν την πόλη, την Ιεριχώ·

με τον πρωτότοκό του θα θεμελιώσει αυτήν, και με τον νεότερο υιό του θα στήσει τις πύλες της».

Ο Θεός υπήρξε εξαιρετικά αυστηρός όσον αφορά την Ιεριχώ, μήπως ο λαός γοητευθεί από τα πράγματα που είχαν λατρεύσει οι κάτοικοι και οι καρδιές τους αποσπασθούν από τον Θεό. Προστάτευσε τον λαό Του με απολύτως σαφείς εντολές· όμως, παρά τη σοβαρή αυτή προσταγή του Θεού διά στόματος Ιησού του Ναυή, ο Αχάν τόλμησε να παραβεί. Η πλεονεξία του τον οδήγησε να λάβει από τους θησαυρούς που ο Θεός τού είχε απαγορεύσει να αγγίξει, επειδή η κατάρρα του Θεού ήταν επάνω τους. Και εξαιτίας της αμαρτίας αυτού του ανθρώπου, ο Ισραήλ του Θεού έγινε αδύναμος σαν το νερό ενώπιον των εχθρών του.

«Ο Ιησούς του Ναυή και οι πρεσβύτεροι του Ισραήλ ήσαν σε μεγάλη θλίψη. Έπεσαν ενώπιον της κιβωτού του Θεού με την πιο βαθιά ταπείνωση, επειδή ο Κύριος είχε οργισθεί εναντίον του λαού Του. Προσεύχονταν και έκλαιγαν ενώπιον του Θεού. Και ο Κύριος είπε προς τον Ιησού του Ναυή: “Σήκω επάνω· γιατί κείτεσαι έτσι κατά πρόσωπον; Ο Ισραήλ αμάρτησε, και μάλιστα παρέβησαν τη διαθήκη Μου, την οποία τους πρόσταξα· διότι έλαβαν ακόμη και από το αναθεματισμένο πράγμα, και επίσης έκλεψαν, και ακόμη υπεκρίθησαν, και το έβαλαν μάλιστα ανάμεσα στα δικά τους πράγματα. Γι’ αυτό οι υιοί του Ισραήλ δεν μπόρεσαν να σταθούν ενώπιον των εχθρών τους, αλλά έστρεψαν τα νώτα ενώπιον των εχθρών τους, επειδή έγιναν αναθεματισμένοι· ούτε θα είμαι πλέον μαζί σας, αν δεν εξαλείψετε το αναθεματισμένο από ανάμεσά σας.”»

«Μου έχει δειχθεί ότι εδώ ο Θεός καταδεικνύει πώς θεωρεί την αμαρτία μεταξύ εκείνων που ομολογούν ότι είναι ο λαός Του, ο οποίος τηρεί τις εντολές Του. Εκείνοι τους οποίους έχει ιδιαίτερος τιμήσει, ώστε να γίνουν μάρτυρες των αξιοσημείωτων εκδηλώσεων της δυνάμεώς Του, όπως έγινε με τον αρχαίο Ισραήλ, και οι οποίοι, παρά ταύτα, θα τολμήσουν να παραβλέψουν τις ρητές οδηγίες Του, θα καταστούν αντικείμενα της οργής Του. Θέλει να διδάξει τον λαό Του ότι η ανυπακοή και η αμαρτία είναι εξαιρετικά προσβλητικές προς Αυτόν και δεν πρέπει να θεωρούνται επιπόλαια.» Testimonies, τόμος 3, 263, 264.

Η ιστορία της Ιεριχώς περιλαμβάνει την προειδοποίηση να μη θέτουμε την εμπιστοσύνη μας στην αντιλαμβανόμενη ισχύ και δόξα της ασεβούς και εύπορης πόλεως. Μια «πόλη» στη βιβλική προφητεία είναι ένα βασίλειο, και ο Αχάν πήρε ένα βαβυλωνιακό ένδυμα. Ένα ένδυμα προφητικώς αντιπροσωπεύει τον χαρακτήρα· έτσι, στις «έσχατες ημέρες», η απόκρυψη από τον Αχάν του βαβυλωνιακού ενδύματος αντιπροσωπεύει μια κρυφή επιθυμία να κατέχει τον χαρακτήρα της πνευματικής Βαβυλώνας. Ο χαρακτήρας, ή η εικόνα, της πνευματικής Βαβυλώνας είναι εκείνο που οι Ηνωμένες Πολιτείες ποθούν, όταν συνενώνουν εκκλησία και κράτος.

Αντιμέτωποι με το ενδεχόμενο να επιστρατευθούν οι νέοι του Μιλλεριτικού κινήματος στον Εμφύλιο Πόλεμο, και αναγνωρίζοντας την ανάγκη οργανώσεως, οι ηγέτες του κινήματος συνδέθηκαν νομικώς με το εύπορο έθνος προς το οποίο δεν έπρεπε ποτέ να αφομοιωθούν. Ακόμη και το Σύνταγμα εκείνης της εύπορης χώρας είχε διαμορφωθεί κατά τρόπον ώστε να μην είναι ποτέ αναγκαίο μια εκκλησία να συνδέεται με το κράτος. Υπήρχαν ομολογίες που υπήρχαν κατά την περίοδο του Μιλλεριτικού κινήματος και εξακολουθούν να υπάρχουν έως σήμερα· μερικές από αυτές τις ομολογίες ουδέποτε εισήλθαν σε νομική σχέση με την κυβέρνηση των Ηνωμένων

Πολιτειών, και η επιλογή τους να μη θεσπίσουν αυτή τη σχέση ουδέποτε τις εμπόδισε καθ' οιονδήποτε τρόπο να οργανώσουν τις αντίστοιχες εκκλησίες τους.

Πολύ μετά τον καιρό που ο Ιησούς του Ναυή διεξήγαγε τη μάχη της Ιεριχούς, στις ημέρες του Αχαάβ, όλες οι προειδοποιήσεις σχετικά με την αποστασία του Αχάν και την καταστροφή της Ιεριχούς είχαν λησμονηθεί από τον αποστατημένο λαό του Θεού. Ο Ηλίας προσευχήθηκε προς τον Θεό, ζητώντας, εάν ήταν αναγκαίο, να ασκηθούν οι κρίσεις του Θεού, ώστε να οδηγηθεί ο λαός Του σε μετάνοια. Όταν ο Μαλαχίας καταγράφει τα τελευταία λόγια της Παλαιάς Διαθήκης, η υπόσχεση τίθεται μέσα στο πλαίσιο του ότι ο Κύριος πατάσσει τον κόσμο με κατάρα. Η κατάρα που συνδέεται με την Ιεριχώ βάρυνε κάθε άνθρωπο που θα ανοικοδομούσε την Ιεριχώ. Η κατάρα βάρυνε κάθε έναν που, όπως ο Αχάν, θα επιθυμούσε να εμπιστευθεί στον πλούτο και την ευπορία που συνδέονταν με την Ιεριχώ. Η «αμαρτία» του Αχάν αντιπροσωπεύει την κρυφή, ακαθαγίαστη εσωτερική επιθυμία να φορέσει τη βαβυλωνιακή στολή. Η «κατάρα» αφορούσε το έργο της έμπρακτης εκδήλωσης εκείνων των εσωτερικών επιθυμιών.

Το μήνυμα του Μίλλερ ήταν το μήνυμα του Ηλία για την εποχή του, και ο Εμφύλιος Πόλεμος αντιπροσώπευε τις κρίσεις που συνοδεύουν το μήνυμα του Ηλία. Στο μέσον του Εμφυλίου Πολέμου, το 1863, ο Μιλλεριστικός Αντιβεντισμός ανοικοδόμησε την Ιεριχώ, όπως μαρτυρείται από τις λεπτομέρειες της κατάρας του Ιησού του Ναυή εναντίον κάθε ανθρώπου που θα το έκανε.

Και ὁ Ἰησοῦς ὄρκισεν αὐτοὺς κατ' ἐκείνον τὸν καιρὸν, λέγων· Ἐπικατάρατος ἔστω ὁ ἄνθρωπος ἐνώπιον τοῦ Κυρίου, ὅστις ἐγερθῆ καὶ οἰκοδομήσῃ ταύτην τὴν πόλιν Ἰεριχώ· ἐν τῷ πρωτοτόκῳ αὐτοῦ θέλει θεμελιώσῃ αὐτήν, καὶ ἐν τῷ νεωτάτῳ υἱῷ αὐτοῦ θέλει στήσῃ τὰς πύλας αὐτῆς. Ἰησοῦς 6:26.

Η λέξη «ἐξώρκισε» στην εντολή του Ἰησοῦ τοῦ Ναυή είναι συγχρόνως και ὄρκος και κατάρα. Καταραμένος εάν παραβείς την εντολή του Ἰησοῦ τοῦ Ναυή, και ευλογημένος εάν τηρήσεις τον ὄρκο. Η λέξη που μεταφράζεται ως «ἐξώρκισε» μεταφράζεται επίσης ως «επτά φορές» στο Λευιτικό εἰκοσι ἕξι. Ο ὄρκος και η κατάρα του Μωυσή, όπως το εκφράζει ο Δανιήλ στο κεφάλαιο εννέα, συνδέεται με την ανοικοδόμηση της Ιεριχούς.

Ναι, πᾶς ὁ Ἰσραὴλ παρέβη τὸν νόμον σου, καὶ ἀπεμακρύνθη, ὥστε νὰ μὴν ὑπακούῃ εἰς τὴν φωνὴν σου· διὰ τοῦτο ἐξεχύθη ἐφ' ἡμᾶς ἡ κατάρα, καὶ ὁ ὄρκος ὁ γεγραμμένος ἐν τῷ νόμῳ Μωϋσέως, τοῦ δούλου τοῦ Θεοῦ, διότι ἡμαρτήσαμεν εἰς αὐτόν. Δανιήλ 9:11.

Η αδελφή White είπε: «Ο Θεός ήταν πολύ σχολαστικός όσον αφορά την Ιεριχώ, μήπως ο λαός γοητευθεί από τα πράγματα που είχαν λατρεύσει οι κάτοικοι και οι καρδιές τους αποσπασθούν από τον Θεό». Ο Θεός ήταν πολύ σχολαστικός στην εκτέλεση της καταστροφής της Ιεριχούς, και γι' αυτό ήταν επίσης πολύ σχολαστικός στην καταγραφή της προειδοποίησης που αντιπροσωπεύεται από τον Αχάν. Ήταν προσεκτικός στην καταγραφή της κατάρας που συνδέεται με την ανοικοδόμηση της Ιεριχούς, και επίσης προσεκτικός στον καθορισμό των θείων τακτικών που χρησιμοποιήθηκαν για την κατάρριψη των τειχών.

Ήταν ασφαλώς ο Ιησούς, ως ο Αρχηγός του στρατεύματος του Κυρίου, ο οποίος κατήυθνε τους αγγέλους να καταρρίψουν τα τείχη της Ιεριχούς, και τίποτε δεν γίνεται κατά τύχη στον Λόγο του

Θεού· αλλά, στην προκειμένη περίπτωση, η προφήτις μάς λέγει ότι «ο Θεός ήταν πολύ συγκεκριμένος όσον αφορά την Ιεριχώ». Επί επτά ημέρες η κιβωτός περιεφέρετο γύρω από την πόλη, και μία ημέρα είναι ένα έτος στην προφητεία. Η αρχή αυτή καταγράφηκε στην αρχή των σαράντα ετών της περιπλανήσεως στην έρημο, και στο τέλος αυτών των σαράντα ετών περιεκύκλωσαν την Ιεριχώ επί επτά ημέρες.

Κατὰ τὸν ἀριθμὸν τῶν ἡμερῶν καθ' ἃς κατασκοπεύσατε τὴν γῆν, σαράντα ἡμέρας, κάθε ἡμέρα διὰ ἓνα ἔτος, θέλετε βαστάσει τὰς ἀνομίας σας σαράντα ἔτη, καὶ θέλετε γνωρίσει τὴν ἀθέτησίν μου. Αριθμοί 14:34.

Επί επτά ημέρες η κιβωτός περιφερόταν γύρω από την πόλη, και κατά την εβδόμη ημέρα περιφέρθηκε γύρω από την πόλη «επτά φορές». Αυτό παρέχει δύο προφητικές μαρτυρίες ότι η Ιεριχώ συνδέεται με τους «επτά καιρούς» του όρκου του Μωυσή. Ο λαός της διαθήκης του Θεού είναι ιερείς, και επτά ιερείς σάλπισαν επτά σάλπιγγες.

Και σεις, ως λίθοι ζώντες, οικοδομείσθε οίκος πνευματικός, ιεράτευμα άγιον, διά να προσφέρητε πνευματικὰς θυσίας, ευπροσδέκτους εις τον Θεόν διά Ιησού Χριστού. 1 Πέτρου 2:5.

Η σάλπιγγα αντιπροσωπεύει είτε ένα προειδοποιητικό μήνυμα, είτε μία κρίση, είτε μία κλήση σε ιερά σύναξη, αναλόγως του συμφραζομένου στο οποίο βρίσκεται. Κατά τις έσχατες ημέρες, μία σάλπιγγα πρόκειται να ηχήσει από τους σκοπούς, καθώς ηχήθηκε από τους Μιλλερίτες στην ιστορία τους. Οι ιερείς αντιπροσωπεύουν τους σκοπούς επάνω στα τείχη της Σιών, οι οποίοι σαλπίζουν σάλπιγγα, προειδοποιώντας τον λαό του Θεού για επερχόμενη κρίση, ενώ συγχρόνως καλούν τον ίδιο αυτό λαό σε ιερά σύναξη.

Σαλπίσατε σάλπιγγα εν Σιών και σημάνετε συναγερμόν εν τω αγίω μου όρει· ας τρέμωσι πάντες οι κάτοικοι της γης· διότι έρχεται η ημέρα του Κυρίου, διότι είναι πλησίον ... Σαλπίσατε σάλπιγγα εν Σιών, αγιάσατε νηστείαν, καλέσατε επίσημον σύναξιν· συναθροίσατε τον λαόν, αγιάσατε την εκκλησίαν, συνάξατε τους πρεσβυτέρους, συναθροίσατε τα παιδιά και τους θηλάζοντας τους μαστούς· ας εξέλθῃ ο νυμφίος εκ του κοιτώνος αυτού και η νύμφη εκ του νυμφώνος αυτής. Οι ιερείς, οι λειτουργοί του Κυρίου, ας κλαύσωσι μεταξύ της στοάς και του θυσιαστηρίου, και ας είπωσι, Φείσαι του λαού σου, Κύριε, και μη παραδώς την κληρονομίαν σου εις όνειδος, ώστε να κυριεύσωσιν επ' αυτούς τα έθνη· διατί να λέγωσι μεταξύ των λαών, Πού είναι ο Θεός αυτών; Ιωήλ 2:1, 15–17.

Το μήνυμα της σάλπιγγας είναι το μήνυμα του Ηλία. Όλες οι διάφορες χρήσεις της λέξεως «επτά» στο έκτο κεφάλαιο του Ιησού του Ναυή είναι η ίδια λέξη ή συγγενές παράγωγο της λέξεως που μεταφράζεται ως «επτά φορές» στο Λευιτικόν είκοσι έξι. Ωστόσο, το συνονθύλευμα μύθων που διανέμουν οι θεολόγοι της Λαοδικείας ισχυρίζεται ότι η λέξη που μεταφράζεται ως «επτά φορές» στο Λευιτικόν είκοσι έξι αντιπροσωπεύει μόνο πληρότητα δυνάμεως ή τελειότητα ή κάποια άλλη ανόητη παραλλαγή της αρνήσεώς τους ότι ο Μίλλερ είχε δίκαιο όταν απέδιδε αριθμητική αξία στη λέξη που μεταφράζεται ως «επτά φορές». Οι ιερείς οδήγησαν τον λαό γύρω από την πόλη επτά φορές, όχι πλήρως ή τελείως γύρω από την Ιεριχώ. Η λέξη που μεταφράζεται ως «επτά φορές» αντιπροσωπεύει αριθμητική αξία!

Στην Ιεριχώ, όταν ο λαός ανέκραξε, αυτό αντιπροσώπευε τη δυνατή κραυγή των εκατόν σαράντα τεσσάρων χιλιάδων, οι οποίοι αποκόπτονται από το όρος χωρίς χέρια, στο δεύτερο κεφάλαιο του Δανιήλ, και οι οποίοι προσκρούουν στην εικόνα και τη συντρίβουν σε τεμάχια.

Και ἐν ταῖς ἡμέραις τῶν βασιλέων τούτων ὁ Θεὸς τοῦ οὐρανοῦ θέλει στήσει βασιλείαν, ἣτις δὲν θέλει φθαρεῖ εἰς τὸν αἰῶνα· καὶ ἡ βασιλεία αὕτη δὲν θέλει ἀφεθῆ εἰς ἄλλον λαόν, ἀλλὰ θέλει συντρίψει καὶ ἀφανίσει πάσας ταύτας τὰς βασιλείας, καὶ αὕτη θέλει διαμένει εἰς τοὺς αἰῶνας. Καθὼς εἶδες ὅτι ὁ λίθος ἀπεκόπη ἐκ τοῦ ὄρους ἄνευ χειρῶν, καὶ κατεσύντριψε τὸν σίδηρον, τὸν χαλκόν, τὸν πηλόν, τὸ ἀργύριον καὶ τὸ χρυσίον, ὁ μέγας Θεὸς ἐφάνερωσεν εἰς τὸν βασιλέα τί μέλλει νὰ γίνῃ μετὰ ταῦτα· καὶ τὸ ἐνύπνιον εἶναι βέβαιον, καὶ ἡ ἐρμηνεία αὐτοῦ ἀσφαλῆς. Δανιήλ 2:44, 45.

Ο Θεός φρόντισε να απαριθμήσει τα πολύτιμα μέταλλα που βρέθηκαν στην Ιεριχώ ως χρυσό, άργυρο, χαλκό και σίδηρο. Προφητικώς, ο πηλός αντιπροσωπεύει τον λαό του Θεού, όπως προτυπώνεται από τη Ραάβ. Η Ιεριχώ αντιπροσωπεύει το τέλος όλων των επιγείων βασιλείων κατά τη διάρκεια της μεγάλης κραυγής των εκατόν τεσσαράκοντα τεσσάρων χιλιάδων.

Όμως όλο το ασήμι, και το χρυσάφι, και τα σκεύη από χαλκό και σίδηρο, είναι αφιερωμένα εις τον Κύριον· θα εισέλθουν εις το θησαυροφυλάκιον του Κυρίου. Ίησοῦς τοῦ Ναυῆ 6:19.

Η Ιεριχώ αντιπροσωπεύει το έργο της κατάκτησης της Γης της Επαγγελίας, το οποίο προτυπώνει το έργο της ισχυρής κινήσεως του τρίτου αγγέλου. Το έργο αυτό περιλαμβάνει μια προειδοποίηση, μια κατάρα και τη σωτηρία εκείνων που είναι εκτός του ιερατείου, όπως εκπροσωπούνται από την πόρνη Ραάβ.

Η προφητική «κατάρα» του Ιησού του Ναυή εκπληρώθηκε αργότερα στις ημέρες του Αχαάβ και του Ηλία. Η κατάρα κατά της ανοικοδομήσεως της Ιεριχούς περιείχε τη συγκεκριμένη πρόρρηση ότι ο άνθρωπος που θα το έπραττε αυτό, θα έχανε τον νεότερο υιό του όταν θα έστηνε τις πύλες της Ιεριχούς, και θα έχανε τον πρωτότοκο υιό του όταν θα έθετε τα θεμέλιά της. Στον καιρό του Ηλία, ο Χιήλ ο Βαιθηλίτης εκπλήρωσε εκείνη την προφητεία, και ο νεότερος υιός του πέθανε όταν έστησε τις πύλες και ο πρωτότοκος υιός του πέθανε όταν έθεσε τα θεμέλια. Η «κατάρα» η οποία συνδέεται με το μήνυμα του Ηλία παριστάνετο από το έργο της ανοικοδομήσεως της Ιεριχούς.

Ίδου, ἐγὼ θέλω ἀποστείλει πρὸς ὑμᾶς Ἡλίαν τὸν προφήτην πρὸ τοῦ ἐλθεῖν τὴν μεγάλην καὶ φοβερὰν ἡμέραν τοῦ Κυρίου· καὶ αὐτὸς θέλει ἐπιστρέψει τὴν καρδίαν τῶν πατέρων πρὸς τὰ τέκνα καὶ τὴν καρδίαν τῶν τέκνων πρὸς τοὺς πατέρας αὐτῶν, μήποτε ἔλθω καὶ πατάξω τὴν γῆν με ἀνάθεμα. Μαλαχίας 4:5, 6.

Η κατάρα της Μιλλεριτικής ιστορίας, η οποία συνδεόταν με το Ηλιακό μήνυμα του Μίλλερ, προειπώθηκε από τον Ιησού του Ναυή και εκπληρώθηκε στην εποχή του Ηλία και του Αχαάβ.

Κατὰ τὰς ἡμέρας αὐτοῦ ὁ Χιήλ ὁ Βαιθηλίτης ᾠκοδόμησε τὴν Ἰεριχώ· ἔθεσε τὰ θεμέλια αὐτῆς ἐπὶ τοῦ Ἀβειράμ τοῦ πρωτοτόκου αὐτοῦ, καὶ ἀνέστησε τὰς πύλας αὐτῆς ἐπὶ τοῦ νεωτάτου υἱοῦ αὐτοῦ Σεγοῦβ, κατὰ τὸν λόγον τοῦ Κυρίου, ὃν ἐλάλησε διὰ Ἰησοῦ τοῦ υἱοῦ Ναυῆ. Γ΄ Βασιλειῶν 16:34.

Η κατάρα της ανοικοδόμησης της Ιεριχούς δεν μπορεί να διαχωριστεί από τη φανέρωση της δυνάμεως που ο Θεός άσκησε, καταρρίπτοντας τα τείχη της Ιεριχούς. Η Αδελφή White είπε: «Εκείνοι τους οποίους Αυτός ιδιαιτέρως ετίμησε, επιτρέποντάς τους να γίνουν μάρτυρες των αξιοθαύμαστων εκδηλώσεων της δυνάμεώς Του, όπως ο αρχαίος Ισραήλ, και οι οποίοι, παρ' όλα αυτά, θα τολμήσουν να παραβλέψουν τις ρητές οδηγίες Του, θα καταστούν αντικείμενα της οργής Του.» Οι Μιλλερίτες είχαν μόλις συμμετάσχει στη φανέρωση της δυνάμεως του Θεού, η οποία κορυφώθηκε με τη Μεσονύκτια Κραυγή, όμως απέρριψαν τον όρκο του Μωυσέως περί των επτά καιρών, τον οποίο ο Δανιήλ επίσης προσδιορίζει ως την κατάρα του Μωυσέως.

Τα ονόματα είναι σύμβολο του χαρακτήρα στον Λόγο του Θεού, και το όνομα του ανθρώπου που ανοικοδόμησε την Ιεριχώ, μαζί με τα ονόματα του πρωτότοκου και του νεότερου υιού του, είναι πολύ διαφωτιστικά. Το Χιήλ σημαίνει ο ζων Θεός της ισχύος και υποδηλώνει ότι ο Χιήλ ήταν ακόλουθος του ζώντος Θεού. Το γεγονός ότι προσδιορίζεται ως Βαιθηλίτης τον ταυτίζει με την εκκλησία. Το Αβιράμ, ο πρωτότοκός του, σημαίνει πατέρας του ύψους, με την έννοια του να είναι εξυψωμένος και υψωμένος. Ο νεότερος υιός του, ο Σεγούβ, σημαίνει υψηλός, και να εξυψώνει και να υψώνει. Και τα τρία ονόματα αντιπροσωπεύουν στοιχεία του χαρακτήρα του Θεού, αλλά στο πλαίσιο της προφητείας την οποία εκπλήρωσαν, αντιπροσωπεύουν έναν άνθρωπο ο οποίος ύψωνε και εξύψωνε τον εαυτό του υπεράνω του Παντοδύναμου Θεού, ο οποίος είχε καταβιβάσει την Ιεριχώ. Μία «πύλη» στην προφητεία αντιπροσωπεύει μία εκκλησία.

«Για την ταπεινή ψυχή που πιστεύει, ο οίκος του Θεού επί της γης είναι η πύλη του ουρανού. Ο ύμνος της δοξολογίας, η προσευχή, οι λόγοι που εκφέρονται από τους αντιπροσώπους του Χριστού, είναι τα μέσα που έχει ορίσει ο Θεός για να προετοιμάσει έναν λαό για την άνω εκκλησία, για εκείνη την υψηλότερα λατρεία, στην οποία δεν δύναται να εισέλθει τίποτε το μεμασμένον.» Testimonies, τόμος 5, 491.

Η απαρχή του έργου για την ίδρυση εκκλησίας τοποθετείται στο 1860, όπως μαρτυρείται από Αντβεντιστές ιστορικούς, όπως ο Άρθουρ Γουάιτ, εγγονός της Έλεν Γουάιτ.

«Ενώ η Έλεν Γουάιτ είχε γράψει και δημοσιεύσει με κάποια έκταση σχετικά με την ανάγκη τάξεως στη διαχείριση του έργου της εκκλησίας (βλ. Early Writings, 97–104), και ενώ ο Τζέιμς Γουάιτ είχε διατηρήσει την ανάγκη αυτή ενώπιον των πιστών με ομιλίες και άρθρα στο Review, η εκκλησία ήταν βραδεία να κινηθεί. Ό,τι είχε παρουσιασθεί με γενικούς όρους έγινε δεκτό ευμενώς, αλλά όταν επρόκειτο να μεταφρασθεί αυτό σε κάτι συγκεκριμένο και εποικοδομητικό, υπήρχαν αντίσταση και αντιπολίτευση. Τα σύντομα άρθρα του Τζέιμς Γουάιτ τον Φεβρουάριο αφύπνισαν όχι ολίγους από τον εφησυχασμό, και τώρα λέγονταν πάρα πολλά.»

«Ο J. N. Loughborough, εργαζόμενος μαζί με τον White στο Μίσιγκαν, ήταν ο πρώτος που ανταποκρίθηκε. Τα λόγια του ήταν καταφατικά, αλλά αμυντικά:»

«Λέγει κάποιος: “Εάν οργανωθείτε έτσι ώστε να κατέχετε περιουσία νομίμως, θα αποτελέσετε μέρος της Βαβυλώνας.” Όχι· κατανοώ ότι υπάρχει μεγάλη διαφορά μεταξύ τού να βρισκόμαστε σε θέση ώστε να μπορούμε να προστατεύουμε την περιουσία μας διά του νόμου και τού να χρησιμοποιούμε τον νόμο για να προστατεύουμε και να επιβάλλουμε τις θρησκευτικές μας πεποιθήσεις. Εάν είναι εσφαλμένο να προστατεύεται η εκκλησιαστική

περιουσία, γιατί δεν είναι εσφαλμένο και για τα άτομα να κατέχουν οποιαδήποτε περιουσία νομίμως; —Review and Herald, 8 Μαρτίου 1860.»

Ο James White είχε ολοκληρώσει τη δήλωσή του στο Review, θέτοντας ενώπιον της εκκλησίας το ζήτημα της ανάγκης οργανώσεως των εκδοτικών δραστηριοτήτων με τα λόγια: «Εάν κάποιοι αντιτίθενται στις προτάσεις μας, θα ήθελαν, παρακαλούμε, να καταγράψουν ένα σχέδιο βάσει του οποίου εμείς ως λαός μπορούμε να ενεργήσουμε;»—Ibid., 23 Φεβρουαρίου 1860. Ο πρώτος λειτουργός που εργαζόταν στο πεδίο και ανταποκρίθηκε ήταν ο R. F. Cottrell, ισχυρός συνεργαζόμενος συντάκτης του Review. Η άμεση αντίδρασή του ήταν σαφώς αρνητική:

«Ο αδελφός White έχει ζητήσει από τους αδελφούς να μιλήσουν σχετικά με την πρότασή του να εξασφαλισθεί η περιουσία της εκκλησίας. Δεν γνωρίζω ακριβώς ποιο μέτρο προτίθεται με αυτή την εισήγηση, αλλά κατανοώ ότι πρόκειται να αποκτήσουμε νομική σύσταση ως θρησκευτικό σώμα σύμφωνα με τον νόμο. Όσο για εμένα, νομίζω ότι θα ήταν εσφαλμένο να “κάνουμε για τον εαυτό μας όνομα”, επειδή αυτό βρίσκεται στο θεμέλιο της Βαβυλώνας. Δεν νομίζω ότι ο Θεός θα το ενέκρινε.—Στο ίδιο, 22 Μαρτίου 1860.» Arthur White, Ellen G. White, τόμος 1, 420, 421.

Ο James White άρχισε την προσπάθειά του να καταστεί εκκλησία το 1860, και η εκκλησία παριστάνεται από μια «πύλη». Η Ellen White λέγει τα εξής σχετικά με το έτος 1860.

«Το 1860 ο θάνατος πέρασε το κατώφλι μας και έσπασε τον νεότερο κλάδο του οικογενειακού μας δέντρου. Ο μικρός Herbert, που γεννήθηκε στις 20 Σεπτεμβρίου 1860, πέθανε στις 14 Δεκεμβρίου του ίδιου έτους». Testimonies, τόμος 1, σ. 103.

Το 1863, οι White έχασαν επίσης και τον πρωτότοκο υιό τους. Αφού έπαιξε και υπερθερμάνθηκε, εισήλθε στο δωμάτιο όπου ετοιμάζονταν τα υφασμάτινα διαγράμματα και κοιμήθηκε επάνω σε ορισμένα υγρά πανιά που χρησιμοποιούνταν για την προετοιμασία των διαγραμμάτων. Τα διαγράμματα του 1843 και του 1850 αντιπροσωπεύουν τα θεμέλια του Μίλλεριτικού κινήματος. Το διάγραμμα που παρήχθη το 1863 αντιπροσωπεύει απόρριψη των «επτά καιρών» του Λευιτικού 26, όπως είχαν προηγουμένως παρασταθεί επάνω στις δύο πλάκες του Αββακούμ. Παρουσιάζει ένα παραποιημένο θεμελιώδες μήνυμα.

«Όταν, την Παρασκευή 27 Νοεμβρίου [1863], οι γονείς έφθασαν στο Topsham, βρήκαν τους τρεις γιους τους και την Adelia να τους περιμένουν στον σιδηροδρομικό σταθμό. Όλοι τους φαίνονταν, κατά τα φαινόμενα, σε καλή υγεία, εκτός από τον Henry, ο οποίος είχε κρυολόγημα. Αλλά την επόμενη Τρίτη, 1 Δεκεμβρίου, ο Henry ήταν πολύ σοβαρά άρρωστος με πνευμονία. Χρόνια αργότερα, ο Willie, ο νεότερος αδελφός του, ανασυνέθεσε την ιστορία:»

«Κατά την απουσία των γονέων τους, ο Χένρυ και ο Έντσον, υπό την επίβλεψη του Αδελφού Χάουλαντ, ήσαν επιμελώς απασχολημένοι με την επικόλληση των χαρτών επάνω σε ύφασμα, ώστε να είναι έτοιμοι προς πώληση. Εργάζονταν σε ένα μισθωμένο κατάστημα, περίπου ένα οικοδομικό τετράγωνο από την οικία των Χάουλαντ. Τελικώς είχαν μια ανάπαυλα λίγων ημερών, ενώ ανέμεναν να αποσταλούν χάρτες από τη Βοστώνη.... Επιστρέφοντας από μια μακρά πεζοπορία κατά μήκος του ποταμού, εκείνος [ο Χένρυ] ξάπλωσε απερίσκεπτα και

κοιμήθηκε επάνω σε λίγα υγρά υφάσματα που χρησιμοποιούνταν ως υπόστρωμα για τους χάρτες από χαρτί. Ένας ψυχρός άνεμος έμπαινε από ένα ανοικτό παράθυρο. Αυτή η απερισκεψία είχε ως αποτέλεσμα ένα σοβαρό κρυολόγημα.» Arthur White, Ellen G. White, τόμος 2, 70.

Το 1863, το κίνημα των Μιλλεριτών τερματίστηκε με τη σύσταση μιας εκκλησίας και με την απόρριψη των θεμελιωδών αληθειών που παριστάνονταν επάνω στις δύο πλάκες του Αββακούμ. Ο κύριος ηγέτης, όπως προτυπωνόταν από τον Χιήλ τον Βαιθηλίτη, είχε αρχίσει το έργο της τοποθετήσεως των πυλών το 1860 και έχασε τον νεότερο υιό του εξαιτίας αυτού. Το 1863, οι παραχαραγμένοι χάρτες έγιναν ο τόπος αναπαύσεως όπου ο πρωτότοκος υιός του Χιήλ αποκοιμήθηκε. Έπαθε ρίγος και πέθανε το ίδιο έτος. Ο θάνατός του συνδεόταν άμεσα με το ότι κοιμήθηκε επάνω στους χάρτες που τότε παράγονταν. Όμως ο χάρτης που παραγόταν το 1863 ήταν η παραχάραξη του θεμελίου που ο Ηλίας, εκπροσωπούμενος από τον Μίλλερ, είχε ανυψώσει.

Η εντολή του Ιησού του Ναυή εναντίον της ανοικοδόμησης της Ιεριχώς εκφράστηκε με τη λέξη «ορκίζω». Αντιπροσωπεύει όρκο και κατάρα, και είναι η ίδια λέξη που μεταφράζεται ως «επτά φορές» στο Λευιτικόν είκοσι έξι. Είναι η κατάρα που συνοδεύει το μήνυμα του Ηλία, και εκείνη η κατάρα εκπληρώθηκε το 1860 και το 1863, καθώς ο Μιλλεριτικός Αντβεντισμός ανοικοδομούσε την Ιεριχώ με τον σχηματισμό μιας νομικής εκκλησίας και την απόρριψη του λίθου προσκόμματος του Μίλλερ. Ο Χιήλ ήταν Βαιθηλίτης, τονίζοντας έτσι προφητικώς το έργο του Χιήλ στην ανοικοδόμηση της Ιεριχώς ως το έργο της οικοδόμησης μιας εκκλησίας.

Η «κατάρα» του Ίησου του Ναυή διακηρύχθηκε σε συνάρτηση με την αφήγηση της μάχης της Ιεριχώ, μιας μάχης που δεν μπορεί να διηγηθεί κανείς χωρίς να επανειλημμένως επισημαίνει το «επτά φορές».

Το 1863, το μήνυμα ή ο «όρκος» του Μωυσή, όπως παρουσιάστηκε από τον Ηλία και εκπροσωπήθηκε από τον William Miller, παρήγαγε μια «κατάρα». Τόσο το μήνυμα του Μωυσή όσο και το έργο του Ηλία απορρίφθηκαν. Ο Ηλίας επέστρεψε το 1989, αλλά δεν επανασυνδέθηκε με τον Μωυσή παρά μόνον μετά την 11η Σεπτεμβρίου 2001. Η πληροφορία αυτή μένει ακόμη να υποστηριχθεί, αλλά είναι απολύτως αδιάσειστη.

«Ακαθαγίαστοι λειτουργοί παρατάσσονται εναντίον του Θεού. Αινούν τον Χριστό και τον θεό αυτού του κόσμου με την ίδια πνοή. Ενώ κατά την ομολογία τους δέχονται τον Χριστό, ενστερνίζονται τον Βαραββά, και με τις πράξεις τους λένουν: “Όχι τούτον, αλλά τον Βαραββάν.” Όλοι όσοι διαβάζουν αυτές τις γραμμές, ας προσέξουν. Ο Σατανάς καυχήθηκε για ό,τι μπορεί να πράξει. Νομίζει ότι θα διαλύσει την ενότητα, για την οποία προσευχήθηκε ο Χριστός να υπάρξει στην εκκλησία Του. Λέγει: “Θα εξέλθω και θα γίνω πνεύμα ψεύδους, για να εξαπατήσω όσους μπορώ, να επικρίνω, και να καταδικάζω, και να διαστρέφω.” Ας γίνει δεκτός ο υιός της απάτης και της ψευδομαρτυρίας από μια εκκλησία που είχε μεγάλο φως, μεγάλες αποδείξεις, και εκείνη η εκκλησία θα απορρίψει το μήνυμα που έστειλε ο Κύριος και θα δεχθεί τους πλέον παράλογους ισχυρισμούς και ψευδείς υποθέσεις και ψευδείς θεωρίες. Ο Σατανάς γελά με την ανοησία τους, διότι γνωρίζει τι είναι αλήθεια.»

«Πολλοί θα σταθούν στους άμβωνές μας με τον πυρσό της ψευδούς προφητείας στα χέρια τους, αναμμένο από τον κολασμένο πυρσό του Σατανά. Εάν η αμφιβολία και η απιστία τρέφονται, οι πιστοί λειτουργοί θα απομακρυνθούν από τον λαό που νομίζει ότι γνωρίζει τόσα πολλά. “Εάν εγνώριζες,” είπε ο Χριστός, “έστω και συ, τουλάχιστον κατά την ημέρα ταύτην, τα προς ειρήνην σου! τώρα όμως είναι κρυμμένα από τους οφθαλμούς σου.”»

«Όμως, το θεμέλιο του Θεού στέκει ασφαλές. Ο Κύριος γνωρίζει εκείνους που είναι δικοί Του. Ο αγιασμένος λειτουργός δεν πρέπει να έχει δόλο στο στόμα του. Πρέπει να είναι φανερός όπως η ημέρα, ελεύθερος από κάθε κηλίδα κακού. Μια αγιασμένη διακονία και ένας αγιασμένος τύπος θα είναι δύναμη στο να αστράφτει το φως της αλήθειας επάνω σ’ αυτή τη διεστραμμένη γενεά. Φως, αδελφοί, περισσότερο φως χρειαζόμαστε. Σαλπίζατε εν Σιών, ηχήσατε συναγερμό στο άγιο όρος. Συγκεντρώστε το στράτευμα του Κυρίου, με αγιασμένες καρδιές, για να ακούσει τι θα πει ο Κύριος προς τον λαό Του· διότι έχει αυξήσει το φως για όλους όσοι θα ακούσουν. Ας σπλισθούν και ας εξοπλισθούν, και ας ανέβουν στη μάχη — προς βοήθεια του Κυρίου εναντίον των ισχυρών. Ο Ίδιος ο Θεός θα εργαστεί για τον Ισραήλ. Κάθε ψευδόμενη γλώσσα θα σιγηθεί. Χέρια αγγέλων θα ανατρέψουν τα απατηλά σχέδια που σχηματίζονται. Τα προπύργια του Σατανά δεν θα θριαμβεύσουν ποτέ. Η νίκη θα συνοδεύει το μήνυμα του τρίτου αγγέλου. Όπως ο Αρχηγός του στρατεύματος του Κυρίου κατέρριψε τα τείχη της Ιεριχούς, έτσι ο λαός του Κυρίου, που τηρεί τις εντολές, θα θριαμβεύσει, και όλα τα αντιτιθέμενα στοιχεία θα ηττηθούν. Καμιά ψυχή ας μη γογγύζει εναντίον των δούλων του Θεού, οι οποίοι ήλθαν προς αυτήν με μήνυμα σταλμένο από τον ουρανό. Μη συνεχίζετε πλέον να βρίσκετε ελαττώματα σ’ αυτούς, λέγοντας: “Είναι υπερβολικά κατηγορηματικοί· μιλούν υπερβολικά έντονα.” Μπορεί να μιλούν έντονα· αλλά δεν είναι άραγε αναγκαίο; Ο Θεός θα κάνει τα αυτιά των ακροατών να βουίζουν, αν δεν δώσουν προσοχή στη φωνή Του ή στο μήνυμά Του. Θα καταγγείλει εκείνους που αντιστέκονται στον λόγο του Θεού.»

«Ο Σατανάς έχει επιστρατεύσει κάθε δυνατό μέσο, ώστε να μη φθάσει ανάμεσά μας ως λαό τίποτε που να μας ελέγξει και να μας επιτιμήσει, και να μας προτρέψει να αποβάλουμε τα σφάλματά μας. Υπάρχει όμως ένας λαός που θα βαστάξει την κιβωτό του Θεού. Μερικοί θα εξέλθουν από ανάμεσά μας, οι οποίοι δεν θα βαστάζουν πλέον την κιβωτό. Αυτοί όμως δεν μπορούν να υψώσουν τείχη για να παρεμποδίσουν την αλήθεια· διότι αυτή θα προχωρεί προς τα εμπρός και προς τα άνω έως το τέλος. Στο παρελθόν ο Θεός ανέδειξε άνδρες, και εξακολουθεί ακόμη να έχει άνδρες της ευκαιρίας που αναμένουν, προετοιμασμένους να εκτελέσουν το θέλημά Του—άνδρες που θα διαπεράσουν περιορισμούς οι οποίοι δεν είναι παρά σαν τοίχοι επιχρισμένοι με άψηστο κονίαμα. Όταν ο Θεός θέτει το Πνεύμα Του επάνω σε ανθρώπους, αυτοί θα εργασθούν. Θα κηρύξουν τον λόγο του Κυρίου· θα υψώσουν τη φωνή τους σαν σάλπιγγα. Η αλήθεια δεν θα ελαττωθεί ούτε θα χάσει τη δύναμή της στα χέρια τους. Θα δείξουν στον λαό τις παραβάσεις του, και στον οίκο του Ιακώβ τις αμαρτίες του».

Testimonies to Ministers, 409–411.